

Горе главата

Маргрете бавно ядеше салатата си с паста. Слагаше по един чери домати в устата си и бъркаше с вилицата из зелените листа в чинията. Другите бяха излезли навън, а тя седеше на масата в столовата, след като се беше оправдала с това, че трябва да звънне на баща си. Това място беше безопасно. Гюстав Хегер и приятелите му никога не идваха в столовата, защото си купуваха храна отвън.

Маргрете остави вилицата на масата и започна да чете съобщението от Хенрик отново и отново: „Мислех си за нещо. Толкова е несправедливо, че ви критикуват така. Не може ли просто хората да си помагат едни на други? А как се чувства красивата принцеса след всичко това? Държиш ли главата горе? <3“

Тези съобщения бяха като едно топло одеяло, което обгърна цялото ѝ тяло. Това, което сгря сърцето ѝ, не беше само фактът, че я нарече красива. Не беше само това. Беше загрижеността, която той ѝ показваше. Това, че я „виждаше“. Съобщението също така ѝ напомни, че извън училище „Елисенберг“ има друг свят, че има и други хора освен нейните приятели. Има място, където тя не се чувстваше различна, където хората просто я *разбираха*.

Отне ѝ доста време, за да отговори на съобщението му. Искаше да се увери, че ще се изрази правилно и в същото време чаровно. Хенрик беше само три години по-голям от нея, но винаги бе така зрял, така внимателен. Тя не харесваше само гладката му черна коса или прекрасните му зелени очи. Допаднаше ѝ това как той винаги казваше и правеше правилните неща.

Последната им среща беше преди около две години на осемнадесетия му рожден ден. Бяха организирани официално тържество в двореца Амалиенбург. По време на вечерята той произнесе реч, която беше както красива, така и трогателна. В нея говореше за това какво е да бъдеш единствено дете, но и за това, че никога не е чувствал липса на брат или сестра. Никога не се е чувствал самотен, защото семейството му винаги е било до него. Успя да разсмее всички, когато каза, че въпреки че е престолонаследник, е имал достатъчно време да се забавлява, като се има предвид фактът, че дядо му, 90-годишният крал на Дания, ще продължи да стои на трона поне още сто години. Може би думите му не бяха чак толкова забавни, защото за една кралска особа не е особено трудно да предизвика смях у хората, но Хенрик беше толкова уверен и мил, докато произнасяше речта си.

Маргрете винаги бе смятала, че има много неща, които брат ѝ може да научи от Хенрик. Единственото общо между тях беше това, че са престолонаследници. Това, а може би и фактът, че и двамата бяха очарователни момчета. Кале и Хенрик никога не бяха имали особено добра химия помежду си. Брат ѝ често казваше, че Хенрик е посредствен, но една кралска особа трябваше да бъде точно такава.

Тя прочете съобщението още веднъж. „Не може ли просто хората да си помагат едни на други?“ Какво всъщност имаше предвид?

„Здравей, Хенрик! Тук всичко е наред!“, започна да пише, но веднага изтри съобщението. Тя все пак знаеше, че може да бъде откровена с него.

„Хенрик! Радвам се да те чуя. Сега е малко трудно. Ще се радваме на малко подкрепа. Прекрасно е да чуя, че нещата при вас вървят така добре.“

Тя изпрати съобщението, но веднага се замисли и на-

писа още няколко реда. „Не казвай на никого, но често ми се иска да съм принцеса на Дания, а не на Норвегия“ – и добави емотиконка с човече, стискащо зъбите си.

Бързо натисна бутона „Изпрати“. Погледна към часовника и видя, че след пет минути приключва междучасието, затова нямаше как да стои още дълго и да се чуди дали последното съобщение е било добра идея. Когато изхвърли наполовина пълната със салата пластмасова кутия в кошчето за боклук, забеляза погледите на две момичета, вървящи плътно зад нея. Доколкото можеше да види, никое от тях не държеше мобилния си вдигнат. Но вероятно щеше да плъзне нов слух – принцесата не се храни, да не би да има хранително разстройство? Всичко се интерпретираше по някакъв начин. Повечето от нещата бяха тълкувани погрешно. Тя поклати леко глава, взе шишето с вода и отново тръгна бързо по коридора към класната стая, без да поглежда когото и да било.

– Маргрете!

Арни се затича към нея от входа, държейки якето си в ръка. Това, че той бе стоял навън без яке през междучасието, не би трябвало да я учудва. Сигурно пак бе забравил да го облече. Понякога можеше да бъде разсеян като истинско дете.

Той спря на няколко крачки от нея.

– Хей, исках да се извиня, че не се сетих за това със спазването на дистанция тази сутрин – каза той. – Беше много глупаво от моя страна.

– А, да, не го мисли – отговори Маргрете. – Правя го по навик. Пък и за да не каже някой, че не се държим *както трябва*. Нямаш грижи. Нали все пак сме ковид-приятели.

Маргрете стоеше предимно в стаята си, когато Арни идваше на гости у тях. Не беше в състояние да понесе неговите любопитни сладки очи или това, че постоянно

търсеше повод да каже нещо. Очевидно още не беше забравил бала за Хелоуин. Дори и сега, когато стояха посредата на коридора.

– Да, все още сме приятели, нали?

– Разбира се, че сме приятели. Защо въобще питаш това? – отговори Маргрете и продължи към класната стая. Преструваше се, че не разбира какво той имаше предвид.

Арни гледаше надолу, докато двамата вървяха.

– Колко пъти се извини за онази работа? – попита го Маргрете.

– Доста.

– А колко пъти ти казах, че вината не е твоя, а моя?

– Всеки път.

– Точно така – каза Маргрете. – Затова мисля, че няма какво повече да обсъждаме този въпрос.

– Но Кале ми каза, че му е много кофти за теб.

Изведнъж ѝ се прииска да разкъса брат си на парчета.

– Кале говори глупости. Чуй ме сега: ние с теб сме приятели. Аз не съм ти сърдита. Всичко ще се оправи. Пък и часът започва скоро. Хайде да оставим нещата така?

Арни кимна с глава.

– Тогава оставяме нещата така – каза той. – И ще дойдеш с нас в петък, нали?

По дяволите, не трябваше да забравя за подаръка на Фани. Вече беше късно да купи нещо онлайн. Може би щеше да помоли някого да отиде до някой магазин вместо нея. Да купи нещо от магазините на улица „Бугста“ не беше въобще актуално, а да отиде на купон точно сега беше последното нещо, за което имаше желание, но нямаше как да пропусне.

– *Wouldn't miss it for the world** – каза тя.

Арни мина пред нея и сложи мобилния си в кутията на учителя. На Маргрете ѝ се прииска да каже, че да събираш телефоните, които двадесет човека са пипали с ръцете си, не е най-добрият вариант за предпазване от вирус, но реши просто да замълчи. А точно когато извади своя мобилен телефон, усети отново как топлото одеяло обгръща сърцето ѝ.

Хенрик *вече* ѝ беше отговорил!

„Лесна работа. Ако искаш да станеш принцеса на Дания, просто трябва да се омъжиш за мен.“

---

* Не бих го пропуснала за нищо на света (англ.). Б. пр.